

Twee levens

Twée levens

Jasmijn Vosbergen

Foto omslag: Jolien, mijn moeder en ik.

ISBN: 9789464357110

©2021 Jasmijn Vosbergen, Hoofddorp
vosbergenjasmijn@gmail.com

*Voor Roey, Mia, Jari, Loïs en Don.
Voor later.*

Zoals ik het heb beleefd.

Rood, wit en roze

De zon schijnt. Het is bijna tijd om te gaan. José en ik lopen door het huis en zien de foto van Jolien. 'En deze dan, moet die niet mee?' We grissen hem van de kast en stoppen hem in de tas.

De begrafenisondernemer sluit de roze doek. We rijden de wilgenbaar naar buiten. Het is spannend zo zonder kist. Het wiebelt een beetje en iedereen staat gespannen te kijken of dat wel goed gaat. Het gaat goed.

De tulpenvelden kleuren rood, wit en roze. Het is een mooie rit zo achter mijn moeder aan. Ze zouden precies 6 jaar en 1 dag getrouwd zijn vandaag. José zit naast me op de bijrijdersplek. We zijn vergeten de auto te wassen.

Als we bij het crematorium aankomen, staan er al veel mensen buiten. Ik zie mijn schoonouders, die de kinderen zo aan ons overdragen. Als we in de aula zitten, begint mijn vader te snikken. 'Begin je nu al, pap?', zegt mijn broertje. 'Ja', lacht hij door zijn tranen heen, 'Jolien zit me hier aan te kijken.' De foto van mijn zus staat voor hem op het podium.

De zaal is vol. De trap ligt vol met roze bloemen. Amir leidt de dienst, José spreekt krachtig en met rust. Mijn broertje en ik spreken onze dankbaarheid uit, de oudste zus, een vriendin, er is muziek, het koor en tenslotte zijn er de dolfinen. En dan is de dienst afgelopen.

Op weg

Het is warm en mijn moeder rijdt in ons gele Renaultbusje. Ik mocht voorin. Ze heeft een korte broek en een bloesje aan. Ik vind dat ze er sterk en mooi uit ziet. Ze heeft ook een beetje spierballen. Dat komt van het sjouwen met olie zegt ze altijd. Ze heeft de schuifdeur aan de bestuurderskant gewoon open. Er hangt alleen een metalen ketting met een zwarte hoes erom tussen haar en de buitenwereld. Warme wind waait naar binnen. We zijn op weg naar Wognum. Mijn zus woont daar in een tehuis. We gaan haar ophalen. In het tehuis liggen veel kinderen op matten op de grond of ze zitten om een tafel. Als we binnen komen, moet ik altijd goed kijken waar ze is.

Rondjes rennen

'Harder, harder, hahahaha!' Antoinette gilt het uit van het lachen. Ze zit vandaag in haar rolstoel, dus we kunnen rondjes rennen door de gangen. Ze kiepert bijna om in de bocht. Zij kan alleen maar niet lopen, denk ik. Ik mocht er een keer bij staan toen ze verschoond werd. Ik zag allemaal witte krokodillen op haar benen. Mijn moeder zei dat dat littekens zijn van operaties.

De oudere zus van Antoinette komt bij ons logeren. Ze zit boos in onze keuken. Jaren later vertelt mijn moeder dat Antoinettes moeder alcoholist was en daarom niet voor haar kon zorgen.